

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Efterklang

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Efterklang", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 6. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1817_306_2-txt-shoot-idm114.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Efterklang.

1 **S**aa klare, saa milde
Som Bølgerne trille
I Belt og i Sund,
Og ømmelig favne
Med Bugter og Havne,
Vor Mark og vor Lund,
7Naar Solen neddaler
I Havfrue-Skiød,
Og Himmelen maler
Saa gylden og rød;
Saa Tonerne trille
I Tiden paa Søe,
Og slynge sig milde
Om Dannemænds Øe,
Og strømme saa saare
I Hjerterne ind,
Som kvægende Taare
Mon strømme paa Kind.

2 Ja, Piger og Svende!
Jeg maae det bekiende,
I Kampen *vel* haard,
Naar blinkende Sværde
Mig klappe om Hærde,
Jeg stander og slaær,
Men hører jeg sjunge
Paa Bølgen den blaa
Med Dannemarks Tunge
De Havfruer smaa,
Da rører mig Aanden
Saa dybt udi Sind,
Da synker mig Haanden
8Da vædes mig Kind,
Da maa jeg begynde,
Som Havfruer smaa,
At svømme og nynne
Paa Bølgen hin blaa,
Ja, kan jeg ei sjunge,
Saa nynner jeg dog
Med Tidernes Tunge
Paa Dannemænds Sprog.
Lad Kæmper kun smile
Og kalde mig blød!
Jeg nynner dog: Hvile!
Hvor du dog er sød!
Saa sød, at al Seier
Ved dig kun opveier
Den mødige Kamp,
Saa hvem dig ei finder,
I Kampen sig vinder
Kun Skygger og Damp;
Saa hvem du ei qvæger
Med Kiærligheds Bæger,
Er levende død.
Kun du giver Helte
Det himmelske Belte
Som frelser i Nød,
Hvis kraftige Varme
9Indgyder os Mod
Naar Fjenderne larme
Og fordre vort Blod.
O, tonende Bølge

I Dannemarks Belt!
Lad tit mig dig følge!
Saa vorder jeg Helt.
Lad barnlig mig svømme
Paa tonende Strømme
Til Fædrenes Land!
Naar Hornet da gjalder,
Naar Krigs-Luren kalder,
Jeg staaer som en Mand,
Men staaer midt i Larmen
Med Barnet i Barmen,
Med Bølgen i Bryst,
Naar Sværdet jeg svinger,
Derinde det klinger:
Kun Hvile er Lyst.
O Brødrene-Svende!
Vi maae det bekiende
Med Sorgen for sand:
For sjelden vi følge
Den tonende Bølge
Til Fædrenes Land.
O lad os hensmelte
I Bølgerne blaa!
Som Dannebods Helte
Da skal vi opstaae;
Som Bent skal vi bløde,
Beseire vor Død,
Og Bent skal vi møde
Hvor Hvilen er sød.
Ja, hør hvor det klinger
Paa Dannemarks Belt,
Om Dødens Betvinger
Den kiærlige Helt,
Der saae Danne-Virke
I Chor og i Kirke,
Og hørdes i Aanden
Med Munden og Haanden
Om Dannebod tale
Der hun *laae i Dvale !*
O lad os dog prise
Den Herre foroven,
Som Dannebods Vise,
For Volden og Voven!
O lad os dog sande:
Han signed vor Vang
Med Bølgen i Strande
Og bølgende Sang,
Indhegnede Marken
Med Fjendernes Grav,
Lod Øen som Arken
Sig løfte paa Hav,
Lod voxte i Vangen,
Og dufte i Sangen
Som Blomster i Enge,
De kiærlige Dreng;
Og førde paa Tale,
Og vakde i Sang,
Den Gamle af Dvale
Saamangen en Gang!

3 Hør! det toner over Vangen
Giennem Tiden som i Sangen:
Lukt med Bølgen blaa!
Hjerte! luk dog op dit Øre!
Hør! og siig, kan du det høre
Uden høit at slaae!

Nei, o nei, du høit maa banke,
Thi som Bølger, blaa og blanke,
Ved det Ord af sanddru Skjald,
Ruller Blodet i din Hal.
Tiden taler, vilst du høre,
Hvi de Ord saa dybt dig røre,
Strømme ind i dine Sale,
Røre dig endog i Dvale!
12 Bryst kan ei for Bølger dæmme,
Som i Hjertet selv har hjemme,
Og det Bølge-Ord med Klang
Af dit dybe Væld udsprang,
Ja, du selv er fra din Vugge
Lukt med Bølgen blaa,
Og sit Værn at udelukke,
Det er at forgaae.
Bølged blaa og blanke Sø
Længer ei om Danmarks Øe,
Den ei svømmed meer paa Havet,
Men var udi Svælg begravet;
Kunde, Hjerte, du dig dølg
For den blaa Kærminde-Bølge,
Ei du svam paa Tidens Hav,
Afgrund-Svælg var din Grav.
Alt som Strandens dybe Vove
Værnede om Danmarks Skove,
Værned Tidens Bølge-Hær
Om det danske Folkefærd,
Værnede Kærminde-Voven
Om det danske Hjerte-Kammer,
Om den lille Fugl i Skoven
Og de gamle Bøge-Stammer.
Skade kun for vakkre Have
Ledet tit gik slemt af Lave;
13 Hvor, etsteds ved Landets Ender,
Som i Verden, saa i Aanden,
Daner grændse nær til Vender,
Der var Fare stor for *Haanden*,
Holster, Vagrer, Lyneborger
Voldte Daner mange *Sorger*,
Farlig var den tydske Flod,
Kosted meget *Dane-Blod*,
Blod ei blot som maatte flyde
For den tro, den kære Jyde,
Men som tabde meer end Farven
I Lind-Ormens Edderflod,
Mistede Kærminde-Arven:
Sjælen i det danske Blod.
Gamle Thyras Danne-Virke
Hist ved Slie og her i Kirke
Mangen Tørning fast og boldt
Har i Tidens Løb udholdt,
Herlig stod det sig i Striden,
Men ak! det *forfaldt med Tiden!*
Hjertet sig i *Synder* vendte
Bort fra Bølgen blaa,
Prøvede, skiøndt knap det nænte
Bølgen at forsmaae,
Paa det Tørre sit at have
Ak! i Muld sig at begrave.

- 4 14 Venner, der er Nød paa Færde,
Lad os reise faldne Giærde!
Takke Gud for Bølge-Mure
Om de danske Fruer-Bure,
Hegne der, hvor Faren truer

Høit med Vold og kiække *Buer*,
Hegne mod Lind-Ormens Rige,
Mod det onde Blod tillige,
Mod os selv, saavidt os lyster
Daareflugt fra danske Kyster,
Daareflugt fra sikke *Tønder*
Ud til Vovespil i Synder,
Vovespil som ødelægger
Hvad vi vandt paa danske Snekker,
Medens Bølgen meer ei værger
Hvad der frækt dens Gunst forsmaaer,
Men med Brusen Marken hænger,
Sammen om vort Hoved slaaer!
Løser op de lette Gaader!
Giemmer og de dunkle vel!
Hegner saa i alle Maader
Som sig bør, til Markens Held!
Ja det har jeg høit at melde:
Hvo for Dannemand vil giælde
Giøre flux og flink sit bedste
Marken at befæste!

- 5 15Tunge er de Minde-Stene,
Som opreises maa paa *Kant*,
Lidt kun aarker hver allene
Seer ei heller Alt saa grandt,
Mange Snore, stærke Strænge,
Mange Hænder, store Tag;
Danmark, deiligst Vang og Vænge
Vel fortjener lidt Umag.
Faaer vi Ledet ret i Lave,
Lader Fjenden det vel staae,
Da er Dans Kiærminde-Have
Lukt med Bølgen blaa;
Thi kun Bølgen avler Helte
Som kan slige Stene vælte,
Vælte og paa Kant dem reise,
Saa de kan som Taarne kneise,
Kneise over Muld i Skye,
Skiænke Marken Luun og Lye.
Dannemark vi da kan ligne
Ved en *hegnet Kirkevang*,
Naadig vil den Gud velsigne,
Mindes mild dens Trang;
Voxe skal som Græs i Enge
Vevre, vakkre danske Dreng,
Som om Dannebod end tale,
Naar hun er i Dvale,
16 Som med Sang af Dødens Dvale
Vække hende op paa Ny,
Til hun kan i Konge-Sale
Hvile evig over Skye.